

Životopis o. Bukovinského

Služebník Boží otec Vladislav Bukovinský se narodil 4. ledna 1905. Jeho otec Kyprián Josef Bukovinský byl správcem panství na Ukrajině a ředitelem cukrovaru. Matka, Jadwiga Špilo del Campo, pocházela z italské rodiny, která se usadila v Polsku v 16. století.

V roce 1920 se rodina Bukovinských přestěhovala do Polska. Po absolvování zrychlených kurzů a složení zkoušek nastoupil Vladislav na právnickou fakultu Jagellonské univerzity. Roku 1926 přešel na teologickou fakultu téže univerzity. Dne 28. června 1931 jej krakovský biskup Adam Stefan Sapieha vysvětil na kněze. V letech 1931–1936 působil v Krakovské arcidiecézi v Rabce a v Sucheji; v srpnu 1936 – na vlastní naléhavou žádost a s pocitem osobního poslání ke službě na Východě – odešel do Lucku. Tam také vyučoval v Luckém duchovním semináři a vedl Diecézní katolický institut.

V listopadu 1939 – po začátku války – byl jmenován farářem katedrálního chrámu v Lucku. Navzdory nebezpečí otec Vladislav pokračoval v aktivní činnosti: připravoval děti k prvnímu svatému přijímání, sháněl bydlení a obživu pro četné uprchlíky a potřebné, připravoval farníky na očekávané těžkosti. Těšil se všeobecné úctě a lásce.

Na jaře 1940 byl o. Vladislav spolu s několika dalšími kněžími zatčen a uvězněn v Lucku. Zázrakem přežil hromadnou popravu krátce před vstupem německé armády do města a v červnu 1941 byl propuštěn na svobodu; pokračoval v pastorační službě ve farnosti. Navíc pomáhal židovským dětem a hladovějícím sovětským válečným zajatcům.

V noci ze 3. na 4. ledna 1945 byli o. Vladislav a biskup Adolf Petr Szelążek znovu zatčeni a odvezeni do kyjevského vězení. Tuto událost považoval za zlom ve svém životě – za odchod na Východ, kde viděl své poslání. Byl odsouzen k deseti letům v pracovních lágrech. V letech 1946–1950 prošel čeljabinskými tábory, kde kromě těžké práce tajně vykonával pastorační službu. Následující čtyři roky strávil v měděném dole v Džezkazganu. Navzdory těžké práci více než 300 metrů pod zemí, při stálé vlhkosti a teplotě kolem 4 °C, nepřestal sloužit. Shromáždil kolem sebe vězně různých národností a

vyznání a hlásal jim Boží slovo. S potěšením jej poslouchali i důstojníci jako člověka s hlubokými znalostmi dějin, filosofie a literatury. V plně ekumenickém duchu pořádal setkání zástupců různých vyznání; účastnil se i muslimského svátku během ramadánu.

Dne 10. srpna 1954 byl o. Vladislav propuštěn na svobodu. Násilně jej vysídlili do Karagandy, uložili mu povinnost pracovat a měsíčně se hlásit úřadům a zakázali mu opustit město. Začal pracovat jako noční hlídač. Ve volném čase chodil na hřbitov, aby se tam modlil a doufal, že se setká s katolíky. Už po pouhých patnácti dnech sloužil první svatou mši.

Ačkoli byl po věznění zesláblý a vyčerpaný, zcela se oddal pastorační službě a později ji nazval „nejintenzivnější v celém svém životě“. Pracoval ráno i večer, uděloval svátosti (často celé rodině najednou), připravoval děti k prvnímu svatému přijímání. Málo odpočíval a spal – někdy celou noc zpovídal, aby za svítání odsloužil sv. mši.

30. června 1955, v den zápisu Poláků k návratu do vlasti, o. Vladislav vědomě a dobrovolně přijal sovětské občanství, rozhodnuv se zůstat v Kazachstánu. Bylo to druhé zlomové místo v jeho životě. Usadil se v polské rodině Maderov. Pokračoval ve své službě mezi katolíky různých národností.

V květnu 1956 mu úřady vydaly pas. Tím získal právo volně se pohybovat po SSSR. Odešel z práce nočního hlídače, aby se věnoval jen pastorační práci, konané tajně – po nocích. Brzy podnikl první misijní cesty, navštívil kaple v Taniči a Zeleném Gaji na severu republiky. Roky 1957–58 se staly „vrcholem“ jeho misijní práce co do rozsahu a záběru. Konal cesty do Alma-Aty a blízkých měst a vesnic, do Tádžikistánu a Turkestanu, do Aktjubinsku a Semipalatinsku. O. Vladislav si plně uvědomoval, jaká nebezpečí a těžkosti ho čekají. V dopise příteli však napsal: „Nemohu odmítnout. Myslím, že jednám správně.“

V těchto městech a republikách ho čekalo mnoho práce a obrovské množství lidí, kteří po 40 letech odložili vše, aby spatřili kněze. O. Vladislav zpovídal „za celý život“, křtil celé rodiny, uděloval svátosti manželství a biřmování. Sloužil ve čtyřech jazycích: němčině, polštině, ruštině a ukrajinštině.

3. prosince 1958 byl o. Vladislav zatčen jako „špion Vatikánu“. Díky své zdrženlivé řeči, která udělala výborný dojem na soudce karagandské kolegia, byl nakonec odsouzen jen ke 3 letům odnětí svobody v pracovním táboře v Irkutsku. Rok 1961 přivítal v Irkutsku a po uplynutí tří let se vrátil do Karagandy. Celkem strávil o. Vladislav ve věznicích a táborech 13 let. O tom však vždy vyprávěl klidně. Pokaždé, když mu zakazovali pokračovat v pastorační práci, rozhodně odpovídal: „Vždyť jsem kněz!“

Po návratu do Karagandy změnil o. Vladislav místo bydliště a usadil se v domě německé rodiny Haak. Pokračoval ve své pastorační službě, pracoval dnem i nocí, pokaždé na novém místě. Jezdil na Ukrajinu, kde se zapojoval do práce místních kněží, do Aktjubinsku a Tádžikistánu. Často navštěvoval Saran a Temirtau.

V Karagandě jej po každé slavnostní sv. mši předvolávali na milici; tam diskutoval se svými pronásledovateli a kladl otázky, které je uváděly do rozpaků.

Léto 1965 strávil o. Vladislav v Polsku, kde vedl intenzivní život, setkával se s příbuznými, četnými přáteli, farníky a kněžími z Lucku, spoluvězni. Často navštěvoval kardinála Karola Wojtyłu.

V zimě 1967–68 podnikl cestu do Tádžikistánu, kde „nepracoval méně, nýbrž naopak stále více“. Intenzivně zpovídal, vyučoval, dodával naději. Mezitím se jeho zdravotní stav zhoršoval (potíže se srdcem, nezhojené rány na nohou). Byla to jeho poslední misijní cesta. Ve svých „Vzpomínkách na Kazachstán“ o. Vladislav napsal: „Nikdy jsem si nevyčítal, že se příliš honím nebo riskuji, a někdy jsem naopak vážně pochyboval, zda jsem v jednotlivých situacích nebyl příliš vypočítavý či opatrný, nedostatečně spoléhající na

From:

<https://cesty.in/> - **Cestovatelské stránky**

Permanent link:

<https://cesty.in/bukovinski?rev=1760896156>

Last update: **2025/10/19 19:49**

